

РЕШЕНИЕ

№ 20237

гр. София, 12.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в
публично заседание на 02.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **5574** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалният кодекс. Образувано е по жалба вх. № 1012-21-589 от 30.05.2024 по описа на ТП на НОИ С.-град, подадена от В. М. В., Е., чрез адв. М. с посочен адрес за кореспонденция к.к. Слънчев бряг,[жк], хотел „Б. дел С.“ против Решение № 2153-21-85 от 24.04.2024г. на директора на ТП на НОИ С.-град.

Видно от посоченото решение, с него е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане № [ЕГН] от 30.07.2023г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване.

Иска се отмяна на оспорваното решение, поради неправилно незачетен стаж по предоставени от него Т. книжка № 12 от 25.05.1984г. от ЖЗ „Г. Д.“ С. и удостоверение УП-2 от СМИ „Строймаршремонт“ С.. Оспорва извода, че предоставените документи са недействителни, като твърди, че дори да има някакви доказателства за нередовност и порочност на документите, това не може да му бъде вменено във вина, тъй като той е представил това, което му е издадено от съответните администрации. Успоредно с това твърди, че решението е постановено след изтичане законния срок, което е основание за отмяната му.

Ответната страна – директора на ТП на НОИ С.-град изразява становище за неоснователност на жалбата с аргументи, аналогични с обективиранияте в оспорваният акт, които съдът ще възпроизведе в относимата им част в настоящото решение.

При администриране на жалбата съдът съобрази, че същата е редовна, като подадена в съответствие с изискванията за форма съдържание и приложения/предвид статута на жалбоподателя той не дължи държавна такса/, в срок/акта е връчен на 14.05.2024г, а жалбата подадена по поща с клеймо от 22.05.2024г./, от активно легитимирано лице – адресат на

решението,срещу подлежащ на обжалване акт и при липса на отрицателни процесуални предпоставки по чл.159 АПК.

По съществото на спра с оглед твърденията на страните и предмета на служебна проверка,съдът съобрази:

С Разпореждане № [ЕГН] от 09.08.2023г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване и на основание чл. 99 ал.1 т.2 б.“д“ е поправено Разпореждане № [ЕГН]/24.04.2014г. и всички последващи относно осигурителният стаж,базисният период за изчисляване на пенсията и индивидуалният коефициент на лицето, след като по повод преосвидетелстване от ТЕЛК и възстановяване на лична пенсия поради инвалидност и общо заболяване е установено,че при отпускането и пред 2014г. са представени нередовни документи за осигурителен стаж и доход.

За да отхвърли жалбата срещу посоченото разпореждане,директора на ТП на НОИ С.-град е приел,че Витн В. е поискал отпускане на лична пенсия за инвалидност със заявление от 07.02.2014г.,като е представил документи съгласно чл.3 НПОС.С разпореждане от 13.03.2014г. и на основание чл. 74 ал.1 КСО му е отпусната пенсия на ИОЗ при зачетен осигурителен стаж към датата на инвалидизиране 02.12.2013г. – 8г.,8мес и 13дни.В хода на производството и по повод представените документи е извършена проверка от отдел „Осигурителен архив“ на предадените за съхранение ведомости на фирмата „Строймашинжинеринг“,вз основа на които данни са издадени УП-13 за осигурителен стаж и УП-15 за осигурителен доход за 1995,1996г. и 1997г.Въз основа тези данни и с разпреждането от 24.04.2014г. е определен размер на пенсията при зачетени 11г,8мес.и13 дни осигурителен стаж. До ДИ, осигурителен доход за периода от 01.01.1994г-31.12.1996г.в размер на 1 090 607лв по издадео У-ие от БНБ от 16.08.2010г. и обр. УП-15 от Осигурителен архив при НОИ за осигурителен доход в това дружество за периода от 01.01.1997г-31.12.1997г. в размер на 4 589,28деноминирани лв.

С разпореждане от 17.03.2023г. на основание чл.96 а.1 т.5 КСО,поради изтекъл срок на инвалидност/ЕР на ТЕЛК от 30.10.2019г./ отпуснатата пенсия е прекратена,считано от 02.10.2022г.С разпореждане от 11.04.2023г. пенсията е възстановена за изплащане в минимален размер съгласно чл.75 ал.4 КСО. Изискано е от В. В. да представи всички оригинални документи,удостоверяващи осигурителен стаж,като на 22.05.2023г. са представени военна книжка № 069738, Т. книжка № 12/15.05.1984,Удостоверение № 4815/16.08.2010г. от Оперативен архив на НОИ, Удостоверение УП-13 от 20.03.2014г. от осигурителен архив на Н..

На основание чл.75 КСО и чл.30 ал.3 НПОС с разпореждане от 05.07.2023г. възобновената от 02.10.2022г. пенсия е определена за изплащане до срока на инвалидността в минимален размер.

След преглед на представеното удостоверение обр.УП-2 от 12.02.2001г. издадено от „Строймашинжинеринг“ са установени белези да нередовност с оглед несъответствия сочещи за антидатиране на документа, каквито са констатиран и във връзка със заверката на стажа в Ж. „Г.Д.“ в ТК от 1984,в следствие на което е постановено и процесното разпореждане. Осигурителният стаж в „Строймашинжинеринг“ и Ж. „Г.Д.“ не е зачетен.

При постановяване на своят акт, ответника е посочил,че през 2014г. и 2015г. в ТП на НОИ-С. са постъпили множество заявления за отпускане/преизчисляване на пенсии с приложени документи от двете предприятия за които са констатиран идентични нередности с тежи при жалбоподателя,като е сезирана и прокуратуратеа. В рамките на досъдебното производство са събрани доказателства за правоприемствата и унищожени архиви на двете дружества и съпричастност на лицето,предало ведомостите в Осигурителния архив на НОИ.Посочено е още,че въпреки,че прокурорската преписка е прекратена от мотивите се установява,че мащабът на престъплението е със значителна и правна сложност,която сочи свързаност между няколко лица,които в условията на предварителен сговор,срещу заплащане са осигурявали възможност на

много други лица, които не са имали право на пенсия да придобият такова.

Във връзка със стажа в Ж. „Г.Д.“ административния орган е посочил, че е представена ТК № 12 от 15.05.1984г. изд. От ОБНС-гр.В., като прави впечатление, че книжката е с пореден номер и дата от 15.05.1984г., а на стр. 5 е вписана дата 16.04.1984г. Началната дата на служещ от 16.04.1984г. е в противоречие с нормативно установеното изискване за издаване на ТК при постъпване на работа и за вписване началото на трудова дейност при постъпване. В същата е заверен трудов стаж от 21.06.-30.09.1984г. в размер на 3мес. и 9дни.

За да приеме, че същата е антидатирана, в оспореният акт директора на ТП на НОИ е посочил, че книжката е стар образец, предвид, че на предна корица е вписан текста на чл.14 КРБ от 1947г., отменена през 1971г., същевременно на стр.44 и 45 са посочени разпоредби на чл. 234 ал.2, 349,226 ал.2 и и чл.414 от КТ, които съществуват от 1986/действалия до тогава КТ съдържа само 185 норми. Така освен антидатирана книжката не е водена и редовно защото хронологично е невъзможно в образец на ТК считан отпечатан след 1986г. да бъдат вписани периоди на стаж положен през 1984г.

Успоредно с това заверката на стр.9 е с абревиатура „М.Т и С“, която е неотнормирана към заверените периоди. От 1966г. Министерство на транспорта и съобщенията се разделя на Министерство на транспорта и Министерство на съобщенията, като едва с решение на НС от 1999г. отново се възстановява Министерство на транспорта и съобщенията. Чрез позоваване на Указ № 236 от 12.03.1966г. приема, че печатът следва да отразява актуалната правно-организационна форма на предприятието, тъй като последното го използва именно в това си правно битие.

В този смисъл заверките на положен стаж в Ж. „Г.Д.“ са нередовни, което прави и представеният документ нередовен по смисъла на чл.40 НПОС. Предвид факта, че ведомостите на предприятието са унищожени при пожар 9-10.12.1999г. не може да бъде извършена проверка на вписаният стаж. Поискано е извършване на проверка от [община] относно стажа през 1984 за който има отбелязване в ТК. В отговор са представени удостоверения УП-3 и УП-2 за осигурителен стаж и доход за периода 16.04.1984-26.06.1984г. На тази база е установено, че в ТК е вписано постъпване на работа в Ж. „Г.Д.“ на 21.06.1984г. към която датата лицето е работило в ОБНС В. като стажант, а не като служещ, както е отбелязано в ТК. Които данни са приети в подкрепа на извода за нередовност на ТК.

Във връзка с осигурителния стаж и доход в ДФ „Строймашинжинеринг“ В. В. е представил към заявлението си през 2014г. и У-ие УП-2 от 12.02.2001г. за осигурителен доход за периодите 01.01.1995-31.12.1996г. и от 01.01.1997-31.12.1997г. и същата ТК в която на стр.8-9 има вписвания за длъжност „сърцар формовчик“ за периода 01.01.1995-31.12.1997г, а заверката на стажа е направена на стр.11.

Така в представеният обр. УП-2 е прието, че е вписан БУЛСТАТ[ЕИК], който не е съществувал през 2001г. На база справка от АВп. Е установено, че това предприятие е вписано служебно в регистър БУЛСТАТ към Агенцията със служебен код по БУЛСТАТ[ЕИК] на 06.06.2011г. Съгласно удостоверение от СГС от 20.05.2011г., до служебната си пререгистрация към 20.05.2011г. предприятието има ЕФН[ЕИК]. От служебно представена информация от АВп. Е установено, че предприятието не е вписано в регистър БУЛСТАТ, като е извършена служебна пререгистрация на основание пар.2а ПЗР на Наредба № 1/14.02.2007г. В този смисъл-пензионният документ, издаден от ДФ „Строймашинжинеринг“ в който като реквизит е вписан несъществуващ БУЛСТАТ е приет за нередовен, като антидатиран. В тази връзка се позовава и на решение на ВАС по адм.д. №8922/2019г. и по адм.д. № 9889/2019г. с които е прието, че вписване на този Булстат на това предприятие създава съмнение в доказателствената тежест на писменият документ.

Освен това е установено още:

В образеца съществува графа часове,но изчисляването на осигурителният стаж по часове и включването им като реквизит на УП-2 и УП-3 е след допълнението на чл.9 ал.1 КСО/обн. ДВ.бр.112/2004г./В тази връзка и образецът не следва да е на бланка утвърдена през 2005г.Освен това на стр.2 от образеца са вписани имена и ЕГН на лицето,което изискване – на всяка следваща страните да са посочени лични данни-име и ЕГН е въведено едва през 2012г.,респ. такива вписвания няма как да са правени през 2001г.Произволно добавяне на данни е недопустимо с оглед чл. 40 ал.1 и ал.2 НПОС.

На следващо място и в документа е посочено,че за невярно вписани данни виновните длъжностни лица носят отговорност по чл. 349 и ч.350 КСО,като към 2001г. този кодекс се нарича Кодекс за задължителното обществено осигуряване, а името КСО е променено и изменението от 2003г.

Следващо основание за нередовност на документа е посочено във факта,че положеният печат е на дружеството „Строймашинжинерниг“, а не „Строймашинжинеринг“,които са различни осигурителни и при липса на доказателства за идентичност се разколебава доказателствената сила.В тази връзка сочи решение по адм.д. № 7283/2020г. на ВАС.

Документът е подписан от ръководител И.Р., чиито подпис е преценен за напълно аналогичен с този в заверителният печат на стр. 11 от ТК от 1984 за стажа през 1997г.,респ. излиза,че едно и също лице е било директор на поделението през 1997 и ръководител на предприятието през 2001г. При направена проверка по делото за несъстоятелност на предприятието е установено,че към датата на издаване на УП-2 фирмата е представлявана от други лица. С Решение на СРС от 03.01.1997г. предприятието е обявено в неплатежоспособност,като е открито производство по несъстоятелност и за синдик е назначен Г. Х.,което не е отразено в представеното удостоверение.

На базата на данните от прокурорската проверка е установено,че съгласно решение на СГС за пререгистриране на фирмата от 13.08.1990г. същата се представлява от Д. К.,като в удостоверение на СГС от 20.05.2011г. като представляващ фирмата също е посочен Д. К..От пенсионното досие на И. Р. е установено,че същият е работил камо зам.директор на предприятието от 04.05.1987г. до 01.12.1990г.В неговото заявление за пенсиониране е подадена и декларация,че същият не работи и не се осигурява от 01.03.2000г. В тази връзка няма и как да е подписал посоченото УП на 12.02.2001г. Освен това той е бил директор само на едно от поделенията на фирмата,респ. няма как да подписва удостоверения от името на цялата фирма.

Чрез позоваване на протокол от 09.04.1997г. на събрание на кредиторите на „Строймашинжинеринг“ в който е отразено,че фирмата не извършва никаква дейност, а архивата е унищожена и това не е оспорено от присъствалия директор, е прието,че издаването на документи през 2001г. на база унищожена към 07.04.1997г. документация се явява спорно обстоятелство.

Във връзка с издадените удостоверения УП-13 и УП-15 въз основа на приети в Осигурителния архив на НОИ ведомости е посочено,че приемаето на разплащателна документация от НОИ няма за правна последица задължителна доказателствена сила относно съдържащите се в нея данни. Актът на приемане не узаконява вписаните в документите данни.

Във връзка с ведомостите са установени следните несъответствия:

За периода от 1982-1997 на заглавните страници е положен подпис идентичен с този на И. Р.,който не е имал представителна власт.

Още повече – за такъв дълъг период без да се съобрази,че предприятията са били включвани в състава на различни държавни стопански обединения.

Изискани са заверения копия на ведомостите за 95та,96а и 97ма година съхранявани в ТП на НОИ К..Така на заглавните страници е установено,че за район ЗТ С. на предприятието не е вписано поделение СМИ, а подписът на директор съответства на положения в У-ие обр. УП-2 за Ир.Р..

Представените ведомости за 97ма година се компрометират от доказателствата от делото по несъстоятелност които сочат,че през 97ма година дейност не е развивана,а предвид факта,че неплатежоспособността е с начална дата от 31.03.1993г.,то обосновано е съмнението как фирмата е плащала високи възнаграждения.В частност на жалбоподателя за 1997г. – 4 598 280лв. Която заплата средномесечно – 30 535лв. рязко контрастира с данните на НСИ за средномесечна заплата през тази година- 7 597 лв.

Поради това и ответника е приел,че правилно и съобразно нормата на чл.99 ал.1 КСО е отменено разпореждането от 24.04.2014г. и всички последващи го относно осигурителния стаж,базисния период и индивидуалния коефициент.

По делото не е налице спор по фактите,като самият жалбоподател не оспорва да са налице разминавания в отбелязванията по документите,като твърди,че същите са издадени от други лица и евентуалните пороци не могат да му бъдат вменени във вина.

На тази база съдът съобрази:

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „а“ КСО разпорежданията за отказ или за неправилно определяне или изменение и спиране на пенсиите, добавките и компенсациите към тях се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Предвид гореизложеното, процесното Решение на директора на ТП на НОИ С.-град е издадено в рамките на неговата материална, териториална и времева компетентност. При издаването му обаче се констатира допуснати процесуални нарушения, обуславящи отмяната му, както и допуснати нарушения на материалния закон.

На първо място – предмет на обжалване пред Директора на ТП на НОИ, видно от жалбата на В. В. е разпореждане № [ЕГН]/09.08.2023г. на длъжностно лице по ПО с което на основание чл.99 ал.1 т.2 б.„д“ КСО е поправено Разпореждане № [ЕГН]/24.04.2014г. и всички последващи относно осигурителния стаж,базисния период за изчисляване на пенсията и индивидуалния коефициент... Това е посочено също изрично и в удовната част на решението на директора на ТП на НОИ.

Същевременно обаче с оспорваното Решение № 2153-21-85 от 24.04.2024г., директора на ТП на НОИ С.-град отхвърля жалбата срещу разпореждане № [ЕГН]/30.07.2023г. В самото решението също се коментира като определящо именно разпореждане № [ЕГН]/30.07.2023г. /виж л.3 първи пасаж и т.н./.

Разпореждане от 30.07.2023г. изобщо не съществува по преписката.

Видно от съдържанието на решението и при съпоставка с текста на разпореждане № [ЕГН]/09.08.2023г. би могло да се предположи,че именно този акт е бил предмет на анализ.Като герично обаче този акт не е предмет на разпоредително волеизявление. Така дори да се предположи,че е допусната техническа грешка при посочване оспорваният акт:

Това предположение е лишено от предмет, смисъл и правно значение доколкото съдът не може да поправя допуснати технически грешки в оспорван акт. Още повече – когато тези грешки са в разпоредителната му част. Още повече – когато тези грешки са повторени нееднократно, в т.ч. и в мотиви и в диспозитив. Също така - когато не са поправени съобразно чл.62 АПК. Поради което и същите губят характер на грешка, лишават съда от възможност да negliжира същата и налагат категорично отмяна на акта. Предвид естеството и съдържанието на волеизявлението, произнасянето не следва да се квалифицира като недопустимо, защото директора на ТП на НОИ се е произнесъл в светлината на съществуващите и относими в производството факти. Същевременно обаче се е произнесъл и изложил мотиви във връзка с неоспорван пред него акт.

Решението следва да се отмени а преписката по жалба на В. М., Е. против Разпореждане № [ЕГН] от 30.07.2023г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване да се изпрати на директора на ТП на НОИ С.-гра.

С цел съдебна ефикасност, бързина и процесуална икономия и без да се опитва да се десезира от естеството на правораздавателната си функция, съдът ще изложи следните мотиви от значение за разглеждане на жалбата:

Разпореждане № [ЕГН] от 09.08.2023г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване е издадено от компетентен орган, предвид Заповед №1015-21-247/04.12.2018 г. на директора на ТП на НОИ – С.-град, в писмена форма, като при постановяването му са допуснати процесуални нарушения довели до нарушение на материалния закон.

По силата на чл.99 т.2 КСО влязлото в сила разпореждане по чл. 98 може да се измени или отмени от органа, който го е издал, по инициатива на органа – когато се установи, че пенсията е определена в неправилен размер./буква“д“/.

Това е и приложеното основание от длъжностното лице по пенсионно осигуряване.

Нормата на чл.98 КСО от своя страна ясно гласи,че пенсиите и добавките към тях се отпускат, изменят, осъвременяват, спират, възобновяват, прекратяват и възстановяват с разпореждане. Т.е. всяко отделно действие от длъжностното лице по пенсионно осигуряване отразяващо се върху отпускане, изменение, осъвременяване, спиране, възобновяване, прекратяване и възстановяване следва да бъде обективизирано в нарочно разпореждане за да предизвика годин правен ефект. Няма нормативна пречка с едно разпореждане да бъдат извършени две или повече, нормативно съвместими действия,като например – възстановяване/след спиране/ и определяне на размер на пенсия и др.

Процесното разпореждане поправя/т.е.изменя/ разпореждане [ЕГН]/24.04.2014г. и всички последващи, относно осигурителния стаж,базисния период и индивидуалния коефициент на лицето. В самото разпореждане ясно са посочени всички периоди засегнати от поправката, в какво се изразява тя и как се определят дължимите пенсионни плащания към лицето по периоди.

Следва обаче ясно да се прецени,при новото разглеждане на жалбата,дали непосочването на подлежащ на поправка акт,а само поправка на неговото волеизявление, представлява и реално съответства на изискването за поправка и изменение по чл.99 КСО. Посочената норма визира изменение на конкретен акт и чрез него на регулаторното правно положение,а не само изменение на правното положение без посочване на конкретен акт. Още повече когато всички постановени междувременно разпореждания са налични при пенсионния орган и той би могъл лесно да посочи и опише същите,така,че волеизявлението му за поправка да бъде точно и ясно,т.е. годно да породи правни последици. С настоящото разпореждане пенсионния орган не урежда за първи път със задна дата правни последици, а преурежда такива настъпили по сила на нарочни актове,които поправя. Непосочването тези актове всъщност опорочава волеизявлението му и води до неяснота кои актове отменя с оглед желаните правни последици и как се съчетава липсата на волеизявление за поправка/изменение на акт с преуреждане на последиците настъпили по силата на този акт. В., порцесният казус касае не е едно,а редица разпореждания.Общото означение „и всички последващи“ не съдържа в себе си нужната яснота и конкретизация за да породи годно правно действие. Административният акт, особено в изключителната хипотеза на чл.99 КСО следва да бъде точно и ясно индивидуализиран, а не „някъде там“, „изобщо“, „ами всички“.

При новото разглеждане,Директора на ТП на НОИ С.-град следва да съобрази още, че процесното разпореждане е постановено на основание чл. 99 ал.1 т.2 б.“д“, КСО която хипотеза допуска изменение или отмяна на влязлото в сила разпореждане,когато „пенсията е определена в неправилен размер“. Същевременно всички изложени констатации в самото разпореждане и в

решението на директора на ТП на НОИ са свързани с представяне на подправени или документи с невярно съдържание, т.е., че „пенсията е отпусната въз основа на неистински или подправен документ или на документ с невярно съдържание“-хипотезата на чл.99 ал.1 т.2 б. „а“ КСО.

В този смисъл е налице разминаване между фактически и правни основания за постановяване на акта. Така липсват фактически основания да се приеме, че пенсията е определена в неправилен размер. Не е и приложено правното основание за изменение, поправка на предходните разпореждания, поради представени неистински, подправени или документи с невярно съдържание.

Фактът, че преди 10г. представените документи са приети и въз основа на тях е отпусната пенсия не свидетелства за неправилен определен размер на пенсията, пенсията е правилно отпусната въз основа на представените документи. От мотивите на ответника обаче ясно следва, че представените доказателства не следва да се зачитат, тъй като са нередовни, неистински и антидатиран и не отразяват действителни факти/т.е. не са с реално съдържание/.

Обстоятелството дали един документ е истински или неистински се установява по предвиден в закона ред. Никъде в КСО/ и в частност в нормата на чл.99/ законодателят не е поставил условие неистинският, подправеният документ или този с невярно съдържание да е установен с влязло в сила решение или присъда по отношение на лицето, което се ползва от него. В тази връзка и при ясна фактическа обосновка за използване на неистински документи, респ. такива с невярно съдържание, не може да се приеме, че пенсията е определена в неправилен размер. Ако документите са истински, неподправени и с вярно съдържание, то следва да се приеме, че пенсията е определена в правилен размер. Ако обаче не са неистински, подправени или с невярно съдържание, то е налице отделно и коренно различно основание за отмяна на предходното разпореждане, макар с оглед последиците си да води до аналогичен резултат – получаване на недължимо плащане.

Ноторно е, че фактическите и правни основания на акта образуват единството на решаващата дейност и в този смисъл следва да се четат съвместно и бъдат взаимно обусловени. Посоченото обстоятелство не е налице в настоящият казус. В тази връзка актът, като постановен в хипотезата на процесуално нарушение изразяващо се в несъответствие между фактически и правни основания и липса на мотиви, довели до неправилно приложение на материалния закон следва да се отмени, а преписката да се върне на органа. При новото разглеждане, директора на ТП на НОИ С.-град следва да даде ясни указания относно това каква правна квалификация следва да бъде възприета с оглед фактите по спора.

Извън това, при новото разглеждане на делото, директора на ТП на НОИ следва да съобрази още, дали възможността на чл.99 ал.1 т.2 КСО може да се упражнява безсрочно. Както и дали принципа на правна сигурност допуска засягане на лицата по начин отричащ правото на пенсия, при условия разпоредени и признати преди вече 10 години. Този въпрос следва да бъде анализиран в контекста на всички последващи разпореждания от 2014г. актове и защо след многократното отваряне на пенсионното досие на жалбоподателя по различни поводи /както е посочено преценка на осигурителен стаж, базисен период и индивидуален коефициент/ нито веднъж не е констатиран неправилен определен размер на пенсията. И външими ли са подобни без/действия в тежест на лицето, когато същите са придобили макар и накърним стабилитет от повече от 10г. И когато разбира се, ясно се осъзнава отговорността пред фиска и борбата със злоупотреба с пенсионни плащания.

Безспорно обаче следва да бъде поставен въпроса такъв накърним стабилитет, представлява ли всъщност стабилитет, когато може да засегне правни последици предизвикани и настъпили преди 10г. И не въвежда ли същият прекомерна тежест на лицата да пазят, издирват и съхраняват

документи по едно,уж вече приключило прозиводство.Иначе казано – за гранците между изискването за законност /с оглед реалното законово положение/ и изискването за правна сигурност и мирно ползване на притежания и придобити пенсионни права от лицата. И то в хипотезата в която държавата веднъж е зачела същите...

Извън това и при спор по фактите между страните правилно следва да се приеме,че представените Трудова книжка и удостоверения обр.УП-2 и УП-3 не са кредитирани, като негодни доказателства.В подкрепа на това и за пълнота на съдебният анализ следва да се посочи:

Съгласно нормата на чл. 40, ал. 1 от НПОС осигурителният стаж се установява с трудови, служебни и осигурителни книжки, с документ по утвърден образец, издаден от осигурителя и с данните по чл. 5, ал. 4 от КСО, а според ал. 3 на същия член, документите по ал. 1 се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. Според § 9, ал. 1 от ПЗР на КСО времето, което се зачита за трудов стаж и за трудов стаж при пенсиониране, положен до 31 декември 1999 год. съгласно действащите дотогава разпоредби се признава за осигурителен стаж по този кодекс.

Съгласно чл. 347, ал. 1 от КТ /в действащата по време редакция/ трудовата книжка е официален удостоверителен документ за вписаните в нея обстоятелства относно трудовата дейност на работника или служителя. Този документ е официален документ и по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, тъй като е издаден от длъжностно лице, в кръга на службата му, по установените форми и ред, които са установени, че за онзи период единственото изискване е трудовата книжка след нейното оформяне е да има подпис на директора и печат на предприятието. Пак от практиката на ВАС следва, че "Редовно оформената трудова книжка има равностойна доказателствена стойност на останалите способи за установяване на трудов/осигурителен стаж, предвидени с чл. 40, ал. 1 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС)". /виж Решение № 5433 от 7.06.2022 г. на ВАС по адм. д. № 126/2022 г. /

Т.е. материалната доказателствена сила на официалния свидетелстващ документ обвързва пенсионния орган, досежно удостоверените в нея факти.За да възникне обаче подобна доказателствена обвързаност следва трудовата книжка да бъде редово водена. Правилно в тази връзка пенсионната администрация е приела,че трудовата книжка не е редовно оформена,като в нея се съдържат не просто противоречиви и взаимоизключващи се обстоятелства, но и невъзможни отбелязвания,по време, с оглед работодателя, а и с оглед посочване на несъществуващи към датата на изготвянето и лица и учреждения.

Ето защо и във връзка с отбелязванията в ТК съдът приема, че изискването за редовно водене на трудовата книжка, нормативно приложимо към всеки отделен период, не е спазено, потвърждение за което се открива както от представената по делото експертиза, така и от зрителното възприятие върху наличните по преписката данни. В този смисъл не може да се приеме, че органите по пенсионното осигуряване следва да се считат обвързани от представената трудова книжка.

Във връзка с представените удостоверения,настоящият състав приема,че същите дори не могат да се квалифицират като документ по образец,съгласно условието на чл.40 ал.1 от НПОС,доколкото същите са представени на образец неотносим към периода за който се претендира да са изготвени.

ВАС е имал възможност да постанови,че „няма законова норма която в пенсионното производство да утвърждава писмен документ/ в случая УП2 № 170 от 19.09.2000г/ за абсолютно валиден/неподлежащ на проверка и последващ контрол за истинността му/, както поддържа жалбоподателят, още повече, че изискванията му за форма явно са опорочени и без да е

необходимо провеждането на нарочно производство за това. В случая вписването на [улица]. в документ, оформен, че е издаден през 2000 г. създава съмнение в доказателствената тежест на писмения документ и вписаните в него обстоятелства подлежат на доказване и проверка на общо основание с други доказателства и способности за събиране на доказателства. При тези констатации от административния орган правилно е отказано отпускането на пенсия в пълен размер при липса на годни доказателства относно размера на пенсията и отказ на жалбоподателя Т. да представи такива“/виж решение № 3699 от 11.03.2020г. по адм.д. № 9889/2020г. на ВАС/.

В унисон с гореизложеното и при липса на спор между страните по фактите, при ясна подкрепеност на констатациите на ответника с данните по преписката, настоящият състав приема, че без нарочно производство по оспорване на документът, при наличие на опровергаващи го данни, съдът може да приеме, че посочените документи са негодно доказателствено средство. Така, следва ясно да се посочи, че:

Относно стажа по трудова книжка:

Фактите, че е представена ТК № 12 от 15.05.1984г. изд. От ОБНС-гр.В., която:

- Е с пореден номер и дата от 15.05.1984г., а на стр. 5 е вписана дата 16.04.1984г. респ. началната дата на служба от 16.04.1984г. е в противоречие с изискването ТК да се издаде при постъпване на работа, като се впише началото на трудова дейност при постъпване.
- На предна корица е вписан текста на чл.14 КРБ от 1947г., отменена през 1971г., същевременно на стр.44 и 45 са посочени разпоредби на чл. 234 ал.2, 349,226 ал.2 и и чл.414 от КТ, които съществуват от 1986/действалия до тогава КТ съдържа само 185 норми, респ. освен андидатирана книжката не е водена и редовно защото хронологично е невъзможно в образец на ТК считан отпечатан след 1986г. да бъдат вписани периоди на стаж положен през 1984г.
- Заверката на стр.9 е с абривиатура „М.Т и С“, неотнoсима към заверените периоди, предвид факта, че от 1966г. Министерство на транспорта и съобщенията се разделя на Министерство на транспорта и Министерство на съобщенията, като едва с решение на НС от 1999г. отново се възстановява Министерство на транспорта и съобщенията.
- Положеният печат на „М.Т и С“ е в несъответствие с Указ № 236 от 12.03.1966г., респ. не отразява актуалната правно-организационна форма на предприятието, тъй като последното го използва именно в това си правно битие.

налагат еднозначно извода, че трудовата книжка не отразява реално положен труд и осигурителен стаж в Ж. „Г.Д.“.

Същият извод се подкрепя от извършената проверка в [община] относно стажа през 1984 за който има отбелязване в ТК и представените в отговор удостоверения УП-3 и УП-2 за осигурителен стаж и доход за периода 16.04.1984-26.06.1984г. от които е видно, че вписаното в ТК постъпване на работа в Ж. „Г.Д.“ на 21.06.1984г. съвпада с периода с който лицето е работило в ОБНС В..

Правилно и при констатирана невъзможност да бъдат съобразени ведомостите на предприятието съгласно чл.40 ал.3 НПОС, тъй като ведомостите на предприятието са унищожени при пожар през м.12.1999г., респ. не може да бъде извършена проверка на вписаният стаж, са изискани данни от [община]. Данните от проверката потвърждават несъмнено предходните констатации.

Относно стажа съгласно представеното удостоверение обр.УП-2:

Фактите, че е представено У-ие УП-2 от 12.02.2001г. за осигурителен доход за периодите 01.01.1995-31.12.1996г. и от 01.01.1997-31.12.1997г., в което:

- Е вписан БУЛСТАТ[ЕИК],който не е съществувал през 2001г.
- На база справка от АВп. е установено,че предприятието не е вписано в регистър БУЛСТАТ,като е извършена служебна пререгистрация на основание пар.2а ПЗР на Наредба № 1/14.02.2007г.
- В образеца съществува графа часове,но изчисляването на осигурителният стаж по часове и включването им като реквизит на УП-2 и УП-3 е след допълнението на чл.9 ал.1 КСО/обн. ДВ.бр.112/2004г./. В тази връзка и образецът не е на утвърдената за относимият период бланка.
- На стр.2 от образеца са вписани имена и ЕГН на лицето,което изискване – на всяка следваща страните да са посочени лични данни-име и ЕГН е въведено едва през 2012г.,респ. такива вписвания няма как да са правени през 2001г.
- Произволно добавяне на данни е недопустимо с оглед чл. 40 ал.1 и ал.2 НПОС.
- В образеца е посочено,че за невярно вписани данни виновните длъжностни лица носят отговорност по чл. 349 и ч.350 КСО,като към 2001г. този кодекс се нарича Кодекс за за дължителното обществено осигуряване, а името КСО е променено и изменението от 2003г.
- Положеният печат е на дружеството „Строймашинжинеринг“, а не „Строймашинжинеринг“.
- Документът е подписан от ръководител И.Р., чиито подпис е преценен за напълно аналогичен с този в заверителният печат на стр. 11 от ТК от 1984 за стажа през 1997г.,респ. едно и също лице е било директор на поделението през 1997 и ръководител на предприятието през 2001г.
- Към датата на издаване на УП-2 фирмата е представлявана от други лица. С Решение на СРС от 03.01.1997г. предприятието е обявено в неплатежоспособност,като е открито производство по несъстоятелност и за синдик е назначен Г. Х.,което не е отразено в представеното удостоверение.
- Съгласно решение на СГС за пререгистриране на фирмата от 13.08.1990г. същата се представлява от Д. К.,като в удостоверение на СГС от 20.05.2011г. като представляващ фирмата също е посочен Д. К..
- От пенсионното досие на И. Р. е установено,че същият е работил камо зам.директор на предприятието от 04.05.1987г. до 01.12.1990г.В неговото заявление за пенсиониране е подадена и декларация,че същият не работи и не се осигурява от 01.03.2000г. В тази връзка няма и как да е подписал посоченото УП на 12.02.2001г.
- Видно от протокол от 09.04.1997г. на събрание на кредиторите на „Строймашинжинеринг“ към тази дата фирмата не извършва никаква дейност, архива е унищожен,респ. издаването на документи през 2001г. на база унищожена към 07.04.1997г. документация се явява спорно обстоятелство.

не позволяват съдът да приеме, че е налице редовно изготвен и по образец документ съгласно чл.40 ал.1 НПОС,който да обвързва пенсионната админидстрация.

Извън това и по искане на ответника е открито производство по оспорване автентичността на ТК № 12 от 15.05.1984г. относно записите за Железопътен завод,“Г. Д.“ и ДФ „Строймашинжинеринг“,както и посочените УП-2 и УП-3 издадени от ДФ „строймашинжинеринг“.

По силата на чл.194 ал.3 ГПК съдът може да се произнесе по оспорването на документа и с решението по делото.

В предходаната част на наснстоящото решение съдът всъщност се произнесе относно това може ли и как следва да се кредитират документите, но съобразно императивното процесуално изискване на ГПК следва да се посочи още:

Относно удостоверение УП-3 съдът изрично е указал на жалбоподателя да го представи по делото, като в отговор е изразено, че същото е представено пред пенсионните органи и не е връщано на жалбоподателя. Ответника заявява изрично, че същото му е било върнато, което е отразено на гърба на разпореждане от 2014г/л.269 по делото/. На база доказателствата по делото се установява, че видно от заявлението за отпускане на пенсия и описа към него, посоченото УП-3 е било представено от жалбоподателя на пенсионната администрация. Успоредно с това липсват ясни доказателства удостоверяващи връщането му обратно на жалбоподателя. В тази връзка от ответника е представено единствено разпореждане/л.269 по делото/, което съдържа ръкописно означение на гърба на следния текст: „Р-не УП 3, УП 13, ГК“ и печат заверка „вярно с оригинала“. Посочените абревиатури нито недвусмислено, нито фактически позволяват да се приеме наличието на изявление удостоверяващо връщане документ на страната. По преписката също няма каквито и да било данни да е изпращано писмо/съобщение/или друго на жалбоподателя, за връщане на посочения документ.

При тази доказателствена съвкупност съдът счита, че доказателството следва да се намира при ответника, поради което изискването му от страна на жалбоподателя е необосновано. Ответника не представя посоченото удостоверение, поради което и оспорването му в тази част следва да се приеме за неуспешно.

Като продължение и по искане на ответника е допусна съдебно-почеркова експертиза. Виден от заключението на вещото лице, което съдът приема като изготвено съобразно поставените задачи, от експерт с необходимата квалификация в чиято безпристрастно не са налице съмнения, при използване надлежен аналитичен метод и представяне на ясни и конкретни резултати:

Подписите за „ръковод.“ В ТК № 12 от 15.05.1984 на стр. 11 върху щемпела и за „Ръководител“ в обр. УП-2 № 36/12.02.2001г., на В. В., издадени от ДФ „Строймашинжинеринг“ не са изпълнени от И. Р..

В този смисъл и като следствие от производството съдът счита, че при новото произнасяне от страна на пенсионният орган посочените документи не следва да се зачитат.

Успоредно с това по делото е проведен разпит на свидетел, чиито показания съдът счита за подлежащи на последващ анализ относно това дали упражняваната трудова дейност е била реално на посочената длъжност и правната значимост на визираното обстоятелство. И в частност – дори конкретната длъжността да не е напълно реално и ефективно изпълнявана, т.е. да е използвана като претекст за изпълнение на други задължения за които обаче не е подписан трудов договор, то може и следва ли това обстоятелство да се квалифицира изобщо като липсващ стаж и неполаган труд с произтичащите от това последици.

С оглед всичко гореизложено и на основание чл.172 ал.2 предл. второ вр. чл.173 ал.2 предл.второ АПК,

Административен съд София-град, 74 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 2153-21-85 от 24.04.2024г. на директора на ТП на НОИ С.-град.

ИЗПРАЩА преписката по жалба вх.№ 1012-21-978/03.10.2023г. на В. В. срещу Разпореждане № [ЕГН] от 30.07.2023г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване на директора на ТП на НОИ С.-град за произнасяне в съответствие с указанията, дадени с мотивите на настоящото решение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия:

